MICHAELA JANEČKOVÁ

POHÁDKY

ILUSTROVALA MARIANA HLUBIŇÁKOVÁ

POSLEDNÍ ZÁCHRANY

(RODIČŮ)

bambook

MICHAELA JANEČKOVÁ

POHÁDKY

ILUSTROVALA MARIANA HLUBIŇÁKOVÁ

POSLEDNÍ ZÁCHRANY

(RODIČŮ)

Ve výšinách, je to tak,
šinul si to nebem mrak.

Barva šedá, sem tam kapky.
Chvíli tam a zase zpátky.

Jak se pořád nakláněl,
slunci trochu zacláněl.

„Kam se tlačíš, drahoušku?
Snad nechystáš na bouřku!“

„Jenom tu mám s někým sraz.
Stihl jsem to nadoraz.

Že má se mnou velké plány.
Prý: ‚Běž zalít tulipány!‘

Kdy přesně? Jen ona ví.
Čekám, až se vybarví.“

Vtom… Jak když se sype sklo.
Mraku hlavou problesklo…

Co když jde o pruhy
čarokrásné duhy?!

A byla tu. Zčistajasna.
Zázrak všit do polojasna.

Na nebi se roztančila.
Mrak doslova omráčila!

V rozpacích se ocitá.
Duha už je dvojitá.

„Už se nemrač," řekla mu.
„Já tě nikdy nezklamu.

Jak kápneš na slunce jas,
sotva mrkneš, jsem tu zas."

A ty se běž kouknout taky.
Z jara jich jsou všude mraky.

Bylo takové to období, kdy už je sice dávno po Vánocích, ale letní prázdniny jsou ještě někde daleko v nedohlednu. Venku se oteplilo a nebyl už vůbec žádný sníh. Takže se nedalo sáňkovat ani bruslit. Pěkná otrava. Ale čepici, tu člověk odložit ještě nemohl. Na to byla zima velká dost. Takže dvojitá otrava!

Malá Karolína byla u babičky, koukala z okna na zahradu a nudila se.

„Jak poznám, že už bude jaro, babi?“

Babička zrovna chystala těsto na lívance.

„Jo, drahoušku, to musíš vyhlížet, jestli už se někde zvedá hlína a vykukují první jarní květy.“

„A to jsou jaký?“

„Třeba sněženky a bledule. To jsou většinou úplně první kvítky, co mají bílou barvu. No, a první barevný bývá na louce petrklíč. Tomu se říká posel jara. Jak vykouknou petrklíče, tak už stoprocentně začíná jaro,“ povídala babička a u toho drobila do mísy kvasnice.

„Když já odsud dolů na louku nevidím, a začalo asi zase znovu pršet…“ povzdechla si Kája.

Měla pravdu. Déšť zase bubnoval do střechy na verandě.

Babička si ale vždycky ví rady.

„Já mám nápad,“ nezklamala ani tentokrát.

„Co kdybys vzala ty nové vodovky a zkusila to všechno namalovat? Jak semínko vyklíčí, jak potom pustí kořínek, pak zesílí stonek, pak…“

„A pak uíííííííí, nadzvedne rostlinka hlínu a pink pink, rozbalí lístky, a nakonec PUF! A vykvete!“

Karolínka nadšeně hledala štětce a hrabala v šuplíku v komodě, na co by se ten krásný jarní obraz dal namalovat.

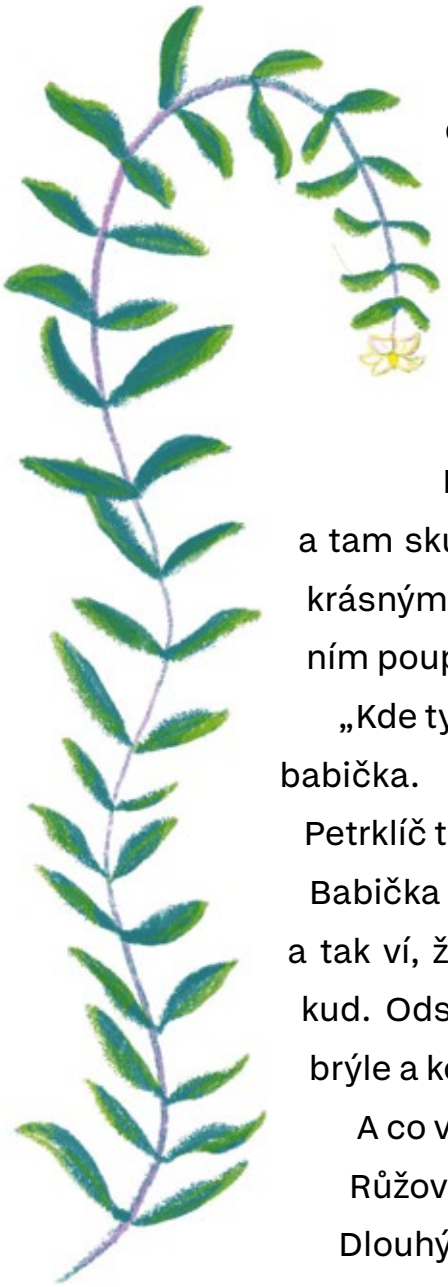
„Papír si můžeš vzít u dědy v pracovně, koupil ti i nové čtvrtky,“ usmála se babička.

„Zavolám tě pak na ty lívance.“

Kája proběhla dlouhou chodbou.

Dům ztichl.

Ale ne na dlouho.

„Babi, babíí! Pojď se honem podívat! Tady nám roste... Petrklíč!“

Babička se lekla, až rozsypala trochu mouky vedle mísy.

„Cože, co?!“

Když přiběhne do pracovny, nevěří svým očím.

Kája ukazuje na kraj psacího stolu, a tam skutečně vykukuje rostlinka s několika krásnými zelenými lístky. A dokonce i s jedním poupětem.

„Kde ty ses tu, holka, vzala?“ spráskne ruce babička.

Petrklíč to není určitě, ale co to teda je?

Babička je každopádně zkušená zahradnice, a tak ví, že každá kytka potřebuje růst odněkud. Odsune židli, klekne na kolena, nasadí brýle a kouká pod stůl.

A co vidí?

Růžovo fialový stonek.

Dlouhý.

Dlooooouhatáááánský.

Jako nějaká obří žížala.

Stonek, který se plazí pod hranou stolu, a pokračuje dolů...

A ještě níž...

Až dolů pod topení...

A tam...

V tom koutě pod záclonou...

Končí...

V růžovém batůžku!!!

„Kájo! Pro pána krále, vždyť to je snad brambora! Že tys je tam zapomněla, jak jste je o prázdninách s dědou chtěli upéct v ohni, ale začalo vám do toho pršet?“

„Zapomenout? Já??? Nikdy!“

„No, ta zapomenutá loňská brambora tam naklíčila, a to tak, že pořádně! To jsem teda ještě neviděla. Ta se chudinka nadřela. Ještě chvíli, a zaklepala by na mě přes dveře, ať ji přijdu zalejt,“ smála se babička, až jí tekly slzy.

Karolíně se ulevilo, že se na ni babička nezlobí, a tak se rychle osmělila.

„A babi? Když ta brambora má teda tak dlouhej klíček... Co kdybychom jí říkali Petrklíček?“

„Jo. A tobě batůžkový zahradníček!“

„Ale to je… No, to je skandáááál!“ ječela pořád dokola sojka, až jí přeskakoval hlas.

A byl.

Ježek funěl, strakapoud zoufale bušil do stromu, veverka se chytala za hlavu a tchoř smrděl, protože chudák nic jiného neuměl. Všichni se překřikovali tak, že ve finále nebylo rozumět nikomu.

„Tak dost!“ zatroubil konečně jelen. „Bažante, prosím tě, uklidni se. A zopakuj ještě jednou, co přesně jsi slyšel.“

Bažant zmateně běhal sem a tam, což dělal vždycky, když byl neobyčejně rozrušen.

„Myslivec… Na mou duši! Říkal to. Velký… velký špatný to bude! Svět… Teda… Les! Spěje do záhuby!“

Jelenovi už pomalu docházela trpělivost: „Prosím vás, znehybněte ho někdo dřív, než to udělám já.“

Jezevec se toho chopil a přišlápl bažantovi jeho nejdelší ocasní brko, o kterém věděl, že si na něm obzvlášť zakládá.

To zabralo.

A jakmile se bažantovi zastavily nohy, konečně se mu rozběhl mozek.

„Včera večer jsem si to štrádoval dolů po poli, měli jsme zase bažantí závody v přebíhačce přes silnici…“

„Což, jak jsem ti už dvakrát říkal, nemáte dělat, že?“ zdůraznil jelen.

„No… přesně. A najednou, jak si to tak šinu, koukám, na pěšině myslivec! Zrovna telefonoval.“

Všichni bažantovi viseli na zobáku a čekali, co z něj vyleze.

„Tak, a teď se podržte. Říkal někomu, že už dorazil na mýtinu ten jeřáb, jak se na něj čekalo. A že to je velká věc pro celý les a že se tam bude stavět!“

„COŽE???“ zvířátka byla tou informací úplně zděšena.

„U nás v lese, a velká stavba? Jakože bagry, buldozery, jeřáby a kácení stromů?“ ptal se jelen, protože to by byl opravdu poprask.

„Proti kácení stromů já zásadně protestuji! Mám tam uskladněné šišky!“ pištěla veverka. „To jsem se s nimi jako tahala zbytečně?“

„Co když podupou mech? Ten já přece potřebuju… na vystlání pelíšku!“ natahoval pro změnu zajíc.

„Už je to tak. Musíme se všichni vystěhovat! Tenhle les se zavírá a bude tady dálnice a obchoďák! A možná i stadion,“ tvrdil přesvědčivě bažant.

Jelenovi se to celé nějak nezdálo. Hajný měl přece les rád a dlouhé roky se o něj dobře staral.

„Ty poslouchej, bažante. To s tou dálnicí… to taky takhle myslivec přesně říkal?“

„No, tak to je snad jasný, že jak se někde objeví jeřáb, že to bude velký! A dálnice velká je. Takže je to prakticky tutovka,“ kvokal bažant.

Sysel se rozplakal a medvěd bručel, že věděl už od začátku, že to špatně dopadne. A ježek si rovnou začal balit věci, že teda jde jako hned.

Jelen ale za dobu svého šéfování zažil už i pár falešných poplachů. Proto se rozhodl jednat:

„Haló, všichni! Stop! Nikdo nebude nikam odcházet, zběsile dožírat zásoby a podobně. Je to důležitá zpráva, kterou nemůžeme nechat jen tak. Ale nejprve si to musíme ověřit. Potřebuji dobrovolníka, který zaběhne na mýtinu k jezeru

a obhlídne situaci. Pokud tam ten jeřáb skutečně je, jak údajně říkal hajný, v klidu se pak poradíme, co dál.“

„Já jdu!“ vykřikl bažant.

„Bažante, tobě děkujeme, ale ty bys zase letěl zkratkou přes silnici jako blázen a bůh ví, jak by to dopadlo,“ usadil ho jelen.

„Někdo další?“

„Já bych mohl,“ přihlásil se jezevec. „Cestu znám. Dřív jsem tam… ehm… míval noru.“

„Volal mě někdo?“ probudil se do toho všeho mýval a protíral si ospalá očka.

„Ne, ty! Jezevec jen říkal, že tam dřív míval… Ale vlastně, víš co? To je výborný nápad. Půjdete oba,“ vymyslel jelen.

A tak šli. Mýval s jezevcem – neohrožená jednotka pruhovaných čenichů.

Mýtina nebyla daleko, ale cesta byla klikatá. Neznalý by mohl snadno zabloudit. Jezevec šel první a mýval za ním. Vyhlíželi velký žlutý stroj, který by se tyčil nad stromy a dělal randál svým výstražným tú—tú—tú. Přesně tak, jak to každý jeřáb dovede.

Ale zatím nikde nic.

„Krrráááááááha, krrááááááááha!“

Ozvalo se ale místo toho. Mýval s jezevcem si vyměnili zmatené pohledy.

„Co to bylo?“ zašeptal mýval.

„To bude on… Jeřáb! Ale nějaký pěkně starý a rozvrzaný,“ řekl jezevec.

Potichu šli ještě o něco blíž.

Když vtom…

Znovu.

„Krrrááááááha, krrááááááááha!“

Zvuk tentokrát doprovodil i zvířený vzduch, jako by jim rameno toho zrezivělého jeřábu prosvištělo rovnou nad hlavami. Mýval s jezevcem se leknutím přikrčili. Když se trochu vzpamatovali, spatřili před sebou něco skutečně obrovského.

Jenže to nebyl jeřáb.

Ale pták! Kolosální opeřenec, který měřil snad jeden a půl metru! Pod křídla by schoval snad i jelena.

„Dobrý den, pánové, snad jsem vás moc nevyděsil. Já jen volal na manželku. To my na jaře takhle děláme,“ oslovil je ten ptačí obr.

„Do… dobrý den,“ pozdravili udiveně. „A vy jste…?“

„Jeřáb,“ odpověděl jim.

„Jako… stavební?“ ptal se mýval zmateně.

„Popelavý,“ usmál se ten pták. „Je to shoda jmen. Jeřáb je jak název pro nás ptáky, tak pro ten stavební stroj. Ale nebojte, nejste první, kdo si nás plete,“ vysvětlil.

„Takže… abych v tom měl úplně jasno… Na úpatí toho rákosí tady se nic velikého stavět nebude?“ chtěl si ověřit jezevec.

„Ale to zase jo! Plánujeme si tady se ženou letos postavit hnízdo. A to teda veliká stavba je. Bude to pořádná hromada větví, rovnou tady na zemi. Abychom se tam všichni vešli, jestli mi rozumíte. Nejsme žádní drobečci,“ vysvětlil jim jeřáb ochotně.

Tak teď už to bylo úplně jasné. Bažant sice slyšel myslivce docela dobře, ale úplně špatně si to vyložil!

„A teď vám, pánové, ale zamotám hlavu ještě víc. Víte, že jeřáb je i k jídlu?“ uculoval se jeřáb.

Jezevec se podrbal na bradě. „No… tak… už vás chvíli známe… Jste moc milej… A že bych si vás zrovna musel představovat s kůrčičkou a na pekáči, to se mi nechce!“

Jeřáb se pousmál. „A to právě nemusíte, kolego. Jeřáb je totiž dokonce i strom! Roste třeba támhle pod lesem, na

rozcestí. Ten s těmi červenými plody. Stejně červenými, jako mám já tady tu skvrnu na hlavě," a sklonil se k nim, aby si tohle zvláštní jeřábí znamení mohli prohlédnout.

„Ale co tě nemá, jeřábe, ten strom znám, a to je přece normální jeřabina!" nesouhlasil mýval.

„Neboli správně jeřáb ptačí! Ale prý je trochu kyselý. Taky pak existuje třeba černý jeřáb, a to je vám takový keř, většinou v zahradách u lidí. Dá se zobat jako borůvka a říká se mu arónie."

„Krrrááááááha, krrááááááááha!" ozvalo se znovu, ale tentokrát z druhé části mýtiny.

„Promiňte, to byla manželka. Už budu muset letět," omluvil se jeřáb. Majestátně zavlnil perutěmi a vznesl se směrem k tomu volání.

Mýval i jezevec z toho byli paf. Nejen z toho elegantního vzletu, ale i z té radosti, že les jim nikdo nevykácí. A navíc se sem ještě přistěhoval tak vzácný pár.

„A teď si představ, že bychom věřili tomu našemu zmatenému bažantovi, a fakt jsme se všichni odstěhovali z lesa pryč. Kvůli něčemu, co vlastně vůbec nebyla pravda," uvažoval jezevec nahlas.

„Tak pojď, půjdeme to všem říct. Budou mít radost. Ježek teda bude muset všechno vybalit… No, ten bude zase funět," řekl a musel se té představě zasmát.

„Jsem opravdu rád, že se to s tím jeřábem vyjasnilo. Ale víš, nad čím celou dobu přemýšlím?“ zeptal se mýval.

„O čem?“

„Jestli se té opeřené ženě od jeřába říká jeřábnice, jeřábice, nebo jeřabina!“

„A tak, třeba jí říká stejně, jako ty té svojí…“ uvažoval nahlas jezevec.

„Počkej… Mývalice?!“

„MILÁČKU!!!“

ZÁŘIVÁ BUDOUCNOST

Kouká na mě v prádelně
velehora oblečení.
Nic jiného ve skříni
už k nošení fakt není!

Přidat prášek, aviváž,
na tu tmavou várku.
Pak knoflíkem otočím,
hned na první čárku.

Zase jsem si neprohlídnul
kapsy kalhot před praním.
Zato jsem tu pračku pustil
ještě večer před spaním.

Minule jsem s černým svetrem
vypral malý kapesníček
On se mi tam vysemenil
jako tisíc pampelišek.

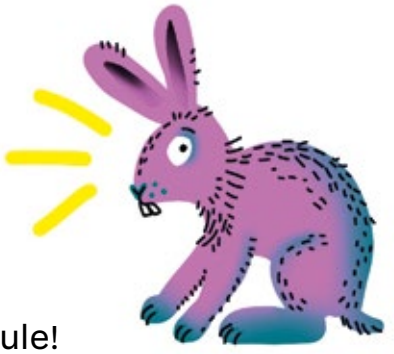
Pračka to hned roztočila.
Vevnitř velký mejdan.
A vtom si já uvědomím:
Sakra práce, jejda!

Ve škole jsem nedodělal
lesk jednorožcích kopýtek.
A přinesl si z výtvarky
tu malou pikslu od třpytek!

Točí se jak centrifuga...
Jak v Las Vegas. Fakticky.
Až na tohle přijde máma,
jsem mrtvý muž. Prakticky.

Můj osud je zpečetěn.
Třpytky, super. Dík.
Prosadím se ve světě
coby kouzelník!

Kariéře policisty,
té můžu teď zamávat.
Zářil bych jak diskokoule!
S tím si nechci zahrávat.

Kdybych v lesklé uniformě
řídil pražskou dopravu,
troubili by na mě lidi
místo pozdravu.

„Mmmmmmm, to je ale vůůůně!!!“

Zabořil sosáček přímo doprostřed huňaté pampelišky, aby si cucnul kapičky nektaru. Slunce svítilo a hřálo malého Arnošta do křídel. Rozkošnicky si pobzikával. Tohle by mohl dělat každý den.

„Bzzzz, bzzzzzzzzz!“

Vtom ale… Jako by slunce zakrylo něco obřího a bzukot přehlušil těžkotonážní rachot.

„GRRRrrrrrrzzzzzz!“

Ještě, že měl Arnošt šest nohou. Dvěma z nich si radši honem zacpal uši.

V další vteřině na tu samou pampelišku s mohutným žuchnutím přistál čmelák. Div Arnošta neporazil!

Pampeliška se pod jeho vahou ohnula skoro až k zemi.

„Ále, safraporte! Já vás málem zaplácnul, co? Moc se omlouvám, vás bych tady nečekal!“

Arnošta lechtal v sosáku žlutý pyl, co ten hmyzí boeing všude zvířil.

„Jak to, prosím, myslíte?“ zeptal se pisklavým hláskem.

„No, taaak... Nezloběj se na mě. Ale kdo kdy viděl komára na kytce, že ano? To je jako kdyby tygr žral melouna!“

Komár Arnošt takové popichování bohužel neslyšel poprvé. A pěkně mu to pilo krev.

„A co má bejt...? Tak jsem vegetarián, no?! Radši olíznu šeřík, než bych kousal někoho do zadku. Je to snad trestný, nebo co?“

„Ale to né, to je jasný, že né... Ale prostě za našeho mládí všichni komáři nejradši kroužili okolo lidskejch uší. A celej den se něco nalítali, aby udělali někomu pořádnej štípanec. Tady ty moderní stravovací trendy...“ mumlal si pučmeloun.

Vrcholem jeho masožroutství bylo, když se ještě jako pískle omylem kousl do jazyka. Od té chvíle stoprocentně věděl, že z něj krvesaj nebude. Naštěstí ho jeho maminka nikdy do žádného jídla nenutila.

„Celej táta!“ říkala vždycky a usmívala se u toho.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Pohádky poslední záchrany*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.